

МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ ТА СТРАТЕГІЧНИХ КОМУНІКАЦІЙ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКА ДЕРЖАВНА АКАДЕМІЯ КУЛЬТУРИ
ФАКУЛЬТЕТ СЦЕНІЧНОГО МИСТЕЦТВА
Кафедра майстерності актора

АНОТАЦІЯ

до творчого проєкту

Захист сценічного образу Анжеліки в дипломній виставі за п'єсою Жана-Батиста Мольєра «Удаваний хворий»

на здобуття освітнього ступеня «Бакалавр»

Виконала (в):

здобувач першого (бакалаврського) рівня
вищої освіти

галузь знань 02 «Культура і мистецтво»

спеціальність 026 «Сценічне мистецтво»

Анастасія МАКАРОВА

Керівник творчого проєкту:

викладач кафедри

майстерності актора ХДАК

Світлана ФЕВРАЛЬОВА

Рецензент:

Головний режисер Харківського

академічного театру музичної комедії Ігор

КОВАЛЬ

Допущено до захисту

Зав. кафедри _____ / Віталій МІЗЯК /

22 травня 2025р.

Харків 2025

ЗМІСТ

ВСТУП

РОЗДІЛ I «Дослідження літературно-художнього джерела Мольєра “Удаваний Хворий»

- 1.1. Біографія та творчий шлях автора – Жана-Батиста Мольєра.
- 1.2. Історія написання та художнє втілення п'єси «Удаваний хворий»
- 1.3. Опис основних подій згідно розвитку сюжету

РОЗДІЛ II «Методика роботи над сценічним образом»

- 2.1. Характеристика та аналіз образу Анжеліки
- 2.3. Образ Анжеліки та його взаємовідносини з іншими персонажами
- 2.4. Робота над характером та характерністю
- 2.5. Надзавдання та наскрізна дія

РОЗДІЛ III «Сценічне втілення образу Анжеліки»

- 3.1. Використання виразних засобів для становлення сценічного образу (голосова та пластична характеристики, темпоритм ролі)
- 3.2. Костюм, грим та реквізит

ВИСНОВКИ

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

ДОДАТКИ

ВСТУП

Всією силою свого генія Мольєр нападає на тих, хто намагається примусити природу. Всі образи Мольєра смішні попри все своїм суб'єктивізмом.

Презирство Мольєра до лікарів, цілком виправдане, якщо згадувати, що медична наука ґрунтувалася в його час не на спостереженні, а на припущеннях.

Неможливо зрозуміти п'єсу поза історичним контекстом, тобто епохи, в якій творив драматург, без звернення до його біографії, не згадуючи історичні та сучасні постановки. Треба сказати, що перша комедія Мольєра, яка принесла йому успіх, також присвячена лікарській темі. Він зіграв у ній роль смішного лікаря. Ця комедія-балет - насмішка над недовірливістю і самокатуванням в ім'я медицини, і водночас виклик, кинутий усім невігласам-лікарям.

Актуальність п'єси полягає в користі, яку хоче винести більшість персонажів. Вся п'єса побудована на тому, що кожен шукає свою вигоду у тій чи іншій ситуації. Як у ті часи так і в наші дні це досить актуальна проблема. Не завжди знаєш щирю людину чи ти несеш для неї якусь користь.

Мета творчого проекту: дослідити методи роботи над роллю та показати результат праці у втіленні сценічного образу. Досягнення даної мети включає в себе вирішення таких завдань:

- дослідження та аналіз життєвого та творчого шляху Мольєра.
- розгляд історії написання та художнього втілення твору «Удаваний хворий»
- аналіз характеру та розглянення використаних виразних засобів.
- знаходження надзавдання та наскрізних дій.

РОЗДІЛ I

Дослідження літературно-художнього джерела Мольєра «Удаваний Хворий»

1.1. Біографія та творчий шлях автора – Жана-Батиста Мольєра.

Жан Батист Мольєр народився 15 січня 1622 року в буржуазній сім'ї в Парижі. Мати Мольєра, Марія Поклен-Крессе померла від туберкульозу. Його мати була дочкою заможної буржуазної родини. Побачивши його вперше, служниця вигукнула: «Le nez!», маючи на увазі великий ніс немовляти. З тих пір родина називала Мольєра «Ле Не». [9] Він втратив матір, коли йому було 10 років, і, здається, він не був особливо близьким зі своїм батьком. Після смерті матері він жив з батьком над Pavillon des Singes на вулиці Сен-Оноре, заможному районі Парижа. Батько драматурга був придворним шпалерником Людовіка XIII і театральний діяч повинен був успадкувати професію батька, або ж стати юристом. Проте драматург не став юристом, деякий час по смерті батька займався ремеслом сім'ї, але зрештою покинув це й обрав професію актора. Дядько Мольєра - був музикантом та створював музику для балетів, у 1654 році його призначили керівником Королівського оркестру.[1] Коли Мольєру було 10 років померла мати. Його батько одружився вдруге, але помер 1636 року. За розповіддю першого біографа Мольєра, Гримаре, його дід часто водив його до Бургундського готелю на вистави. Де він побачив кумира парижан Бельроза, на якого так хотів бути схожим Мольєр. Мольєра виховували в тодішній єзуїтській школі Клермонського колежу, де він ґрунтовно вивчив латину.[2] Після закінчення школи (1639) Мольєр витримав в Орлеані іспит на звання ліцензіата.

Коли Мольєр став найвідомішим письменником свого часу йому запропонували стати академіком в Французькій Академії, що правда за умови що він покине театральну діяльність. На мою думку Мольєр правильно зробив, що обрав залишитись актором і керівником свого театру.

У червні 1643 року, коли Мольєру був 21 рік, він вирішив покинути свій соціальний клас і продовжити кар'єру на сцені. Попрощавшись із батьком, він приєднався до актриси Мадлен Бежар, з якою перетинався раніше, і заснував Illustre Théâtre із 630 ліврами. Пізніше до них приєдналися брат і сестра Мадлен. [4]

Театральна труппа збанкрутувала в 1645 році. Мольєр очолив труппу, можливо, частково завдяки своїй акторській майстерності та юридичній освіті. Однак у труппі були великі борги, в основному за оренду театру, за яку вона заборгувала 2000 ліврів. Історики розходяться в думці про те, чи сплатив борги його батько чи коханка члена його труппи; Так чи інакше, після 24-годинного перебування у в'язниці він повернувся до акторської кар'єри. [10] Саме в той час він почав використовувати псевдонім Мольєр, можливо, натхненний маленьким однойменним селом у Міді поблизу Ле Віган. Цілком ймовірно, що він змінив своє ім'я, щоб позбавити свого батька від сорому мати актора в сім'ї.

Мольєр був змушений дістатися Парижа поетапно, залишаючись на вулиці на кілька тижнів, щоб прорекламувати себе серед джентльменів і дозволити своїй репутації поживитися Парижу. [11] Мольєр дістався Парижа в 1658 році і з певним успіхом виступав перед королем у Луврі в трагедії Корнеля «Нікомед» і у фарсі «Любовний лікар». Йому присвоєно звання Troupe de Monsieur. За допомогою мес'є його труппі було дозволено розділити театр у великому залі Petit-Bourbon з італійською труппою Commedia dell'arte Тіберіо Фіорілло, відомого за персонажем Скарамуша. 18 листопада 1659 року в Петі-Бурбоні відбулася прем'єра «Цегих насмішок» Мольєра.

У 1660 році Петі-Бурбон було знесено, щоб звільнити місце для розширення Лувру на схід, але трупі Мольєра дозволили переїхати в занедбаний театр у східному крилі Пале-Рояль. Після періоду реконструкції вони відкрилися там 20 січня 1661 року. Щоб догодити своєму покровителю, меєє, який був настільки захоплений розвагами та мистецтвом, що його незабаром усунули від державних справ, Мольєр написав і зіграв «Ревнивий принц» («Ревнивий принц», 4 лютого 1661), героїчну комедію, засновану на творі Cicognini.

1644 р натхнений своїми роботами в шкільних спектаклях і постановках письменник вирішив вступити до трупи "Блискучого театру". Але цей театр не процвітав, актори театру були всього лише аматорами, і актори вирішили покинути Париж в пошуках глядачів за містом. Там вони пробули дванадцять років (1646-1658). Спочатку вони грали лише трагедії, оскільки класицисти вважали комедії низьким жанром. Аристократичний глядач з презирством ставився до комедії, а паризька театральна трупа могла розраховувати на успіх, тільки підкоривши аристократів, інакше їй було не бачити ані слави, ані грошей.

Працюючи у провінції, Мольєр починає опановувати принципи й прийоми комедійних жанрів, пише сценарії для своєї трупи.[1] Трупа врешті решт знайшла свій репертуар і свого глядача. Мольєр, бажаючи виправити становище трупи, відразу ж показав свою комедію "Закоханий доктор". Успіх був величезним. Комедія мала величезний успіх, але аристократки образилася на Мольєра, вважаючи, що він висміяв їх. І були праві. Аристократія вирішила помститися письменнику. Трупу виселили з Пті-Бурбона, а будинок театру знесли. Залишившись на вулиці актори не покинули Мольєра. І хоча їх і запрошували в інші театри король виділив трупі нові приміщення, залу в палаці Пале-Ройяль. В цьому приміщенні Мольєр працював до кінця життя.

Мольєр помер 17 лютого 1673 у своєму театрі відразу ж після постановки останньої комедії "Удаваний хворий", де він виконував головну роль.

На мою думку світогляд Мольєра робить його саме тим митцем, який кладе в основу своїх творчих методів спостереження та вивчення людського життя. [1]

Для літературного методу Мольєра характерно наступне:

- зіставлення позитивних та негативних персонажів, та різке розмежування добра та зла;

- схильність оперувати масками;

- Механічне розгортання дій, таких як зіткнення зовнішніх та внутрішніх нерухомих сил.

П'єси Мольєра мають велику динаміку комедії. Але на мою думку динаміка ця зовнішня та відрізняється від характером, які статичні за своїм змістом.

У 1666 був поставлений «Мізантроп». Зараз його широко вважають найвитонченішим шедевром Мольєра, що має найвищий моральний зміст, але в той час його мало цінували.

Його роботи, що характеризуються гострою сатирою та реалістичними зображеннями персонажів, торкалися теми лицемірства та суспільних норм. Відомі п'єси включають «Тартюф», «Мізантроп» та «Школа дружин», які демонструють його здатність поєднувати гумор із критикою.

Необхідність постійно оновлювати репертуар змусила Мольєра взятися за перо, щоб самому складати п'єси. Його першою оригінальною п'єсою стала комедія "Смішні манірниці", поставлена в Парижі в листопаді 1659 року. Успіх був приголомшливим та скандальним.

Його роботи, що збереглися, включають комедії, фарси, трагікомедії, комедійні балети і багато іншого. Його п'єси були перекладені всі основні живі мови і ставляться в Комеді Франсез частіше, ніж п'єси будь-якого іншого драматурга сьогодні. Його вплив такий, що французьку мову часто називають «мовою Мольєра».

Мольєр завжди намагався не нападати на інститут монархії. Він заслужив посаду одного з фаворитів короля і користувався його захистом від нападок двору. Нібито король запропонував Мольєру призупинити виконання «Тартюфа», і автор швидко написав замість нього «Дом Жуана або Фестіна де П'єра». Це був дивний твір, похідний від твору Тірсо де Моліни та переданий у прозі, яка й сьогодні здається сучасною. У ній описується історія атеїста, який стає релігійним лицеміром і за це отримує покарання від Бога. Цю роботу також швидко призупинили. Король, вкотре продемонструвавши свій захист, став новим офіційним спонсором трупи Мольєра.

Давайте також розберемо трохи легенд про драматурга. У 1662 році Мольєр одружився з актрисою своєї трупи Армандою Бежар, яка була молодшою сестрою Мадлен Бежар, яка теж була однією з трупи Мольєра. Але, це відразу викликало цілий ряд звинувачень у кровозмішанні. А справа в тому, що було припущення, що Арманда дочка Мольєра та Мадлен. Для того щоб припинити подібні осуди, король став хрещеним батьком для першої дитини подружжя. Мольєр помер на сцені.[2] Вмираючи, його останніми словами були: "Шоу має продовжуватися".

1.2. Історія написання та особливості художнього втілення драматургічного твору «Удаваний хворий»

«Удаваний хворий» — комедія-балет на три дії французького письменника Мольєра. Вперше представлена 10 лютого 1673 року в театрі Пале-Рояль. «Удаваний хворий» – це останній твір, який був написаний смертельно хворим Мольєром. Але ця комедія є однією з найвеселіших і найжиттєрадісніших з його творів. Основною думкою цієї історії можна вважати страх людини перед смертю. Головним героєм п'єси постає Арган, якому надзвичайно нудно жити тому він придумує собі різні хвороби від яких лікується впродовж твору. Попри все це Арган також не може відрізнити гарне від поганого тому свою дружину Беліну, яка хоче забрати в нього все майно він щиро та палко кохає, добродія Пургона, який виписує йому багато дорогокоштуючих ліків від хвороби якої в нього немає він у всьому слухається, а ось свою дочку Анжеліку, яка його щиро любить та переймається за нього, силує виходити заміж за некогоханого, а при непокорі дочки каже, що віддасть її в монастир.

Драматургічний сюжет «Удаваного хворого» нескладний. Це комедія про розкладання буржуазної сім'ї. У п'єсі йде полеміка про медицину, її можливості та роль лікарів у долі людини, паралельно розвивається любовна лінія. З цього перерахування вже видно, що Мольєр органічно поєднав у своїй комедії драматичні, публіцистичні та ліричні епізоди.

Завершується все жартівливим посвятою Аргана до лав докторів. І це не може не нагадувати нам про сьогоднішніх поганих лікарів, які готові «різати, різати людей, пускати їм кров, лікувати їх лише визнаними факультетом засобами, навіть якщо пацієнти помирили від своїх хвороб» безкарно. Сатира на руйнівне лікування актуальна та сучасна сьогодні. Охолодження короля до Мольєра унеможливило виконання комедії при дворі. Небажання дивитися новий фарс колишнього улюбленого комедіографа швидше викликане тим, що Людовік міг побачити в персонажі Аргана, який переконав себе в уявних хворобах і давав лікувати себе лікарям-шарлатанам, натяк на свою особу. Адже він серйозно вірив у методи лікування своїх придворних лікарів і беззаперечно їм корився, хоч би якими садистськими вони були.

1.3. Розбір основних подій згідно розвитку сюжету

П'єса «Удаваний хворий» складається з трьох дій. Давайте коротко розберемо їх по сюжету.

Дія 1

П'єса починається з того, що Арган сидить у себе й підраховує рахунки за ліки. Арган був вкрай обурений тим, які суми приходять за лікування. Серед ліків Аргана були заспокійливі, снодійні та усілякі промивальні, які йому великою кількістю прописував його лікар добродій Пургон. Служниця героя була обурена тим скільки ліків виписують її панові і вона хотіла дізнатись, що за хвороба в нього. На що отримує різку відмову.

В цій самій дії Анжеліка, дочка Аргана, розказує Туанетті про свого коханого, про якого без перерви розмовляє вже декілька днів. Дівчина зізнається, що збирається заміж за Клеанта, але в батька на Анжеліку інші плани. Як виявляється в добродія Пургона є племіник Тома Діафуарус і Арган хоче віддати свою дочку за нього заміж. Так вийшло що юнак виявляється молодим лікарем і для Аргана дуже вигідно мати вдома лікаря який буде завжди його лікувати. Розчарована та засмучена Анжеліка вибігає з кімнати і залишає Туанетту й Аргана вдвох. Туанетта стає на сторону дівчини і сміливо за неї заступається питаючи в пана кому взагалі потрібен чоловік лікар їй чи Аргану. На що Арган чесно відповідає, що він потрібен йому, а Анжеліка, як добра дочка, має йому коритися.

Під час сварки пана й служниці Туанетта теж втекла з кімнати залишивши пана самого, в цей час в кімнаті з'являється Беліна, дружина Аргана та мачуха Анжеліки. Слідкуючи за їх розмовою стає зрозуміло, що Арган хоче переписати все своє майно на Беліну, повністю позбавляючи всього свою доньку. Нотаріус каже, що таке зробити за звичаєм не можна, але Арган просить його обійти закон.

Туанетта з Анжелікою обговорюють, що Беліна хоче забрати все майно Аргана. Дівчина каже, що нехай її батько робить все що завгодно, аби тільки дав їй вийти за коханого. Анжеліка через Туанетту повідомляє Клеанта, що її сватають з іншим.

Дія 2

Клеант приходить в будинок до Анжеліки під виглядом вчителя співу, для того щоб поговорити з коханою. Але побути наодинці в них не вийшло, прийшов Арган який попросив їх провести заняття при ньому. Розгублених молодих людей врятувало те, що Туанетта повідомила, що прибув Тома Діафуарус. Арган був дуже радий цьому і попросив Клеанта затриматись, щоб познайомитись з майбутнім зятем Аргана та також запросив на весілля, яке відбудеться за чотири дні. Клеант не охоче погодився.

Тома Діафуарус своєю палкою мовою вразив всіх. Він презентував свій трактат проти послідовників теорії кровообігу і також запросив Анжеліку на розтин жіночого трупа.

Щоб розважити гостей Арган попросив Анжеліку заспівати. Клеант та Анжеліка заспівали партію нової пісні. Але Арган перервав їх, бо текст пісні здався йому дуже відвертим та неправильним. Батько Анжеліки сказав їй заприсягнути Томі Діафуарусу в вірності, але дівчина відмовилась це робити, запевняючи, що дуже мало вони знайомі, щоб бути коханими. На цій почві Анжеліка з Беліною посварились. Анжеліка зауважила на тому, що Беліні все одно за кого виходити заміж. І після цього пішла з кімнати. В цій самій дії коли Арган сидить один в кімнаті до нього приходить Беліна і каже, що бачила в кімнаті Анжеліки хлопця, який присягався їй в коханні. Батько розлючений поведінкою дочки пообіцяв собі віддати Анжеліку в монастир.

Дія 3

До Аргана приходять його брат Беральд. Побачивши який засмучений брат Беральд вирішив підняти йому настрій і запросив до його будинку людей, які танцювали та співали для них. Поки Арган відійшов, Туанетта скористалась нагодою і попросила Беральда допомогти їй викрити Пургона і довести, що пан зовсім не хворий. А ще зробити так, щоб він видав свою дочку за коханого. Беральд погоджується. Брат дорікає Арганові, що його пристрасть до ліків не приведе ні до чого хорошого. З цього приводу в братів буладуже сильна суперечка. Також Беральд вигнав ображеного Пургона з будинку після чого той назавжди відмовився від Аргана.

У цей момент до будинку прийшла Туанетта переодягнена в лікаря. Вона повністю розкритикувала методи лікування і сказала хворому повністю забути старі методи лікування.

Щоб перевірити вірність молодої дружини та доньки, Туанетта пропонує пану прикинутись мертвим. Дізнавшись про смерть чоловіка Беліна зраділа, вона запропонувала Туанетті допомогти їй переписати на неї всі гроші і сказала, що служниця матиме за це свою вигоду, за що негайно пошкодувала. Арган відкрив очі і прогнав Беліну з свого будинку. А ось Анжеліка дізнався за смерть батька заплакала. Любовь доньки змусила Аргана погодитись на її шлюб з коханим, що правда якщо той зробиться лікарем. Брат Аргана запропонував замість того, щоб мати зятя лікаря, краще зробитися лікарем самому. Проте Беральд з цим не згоден, він пропонує Аргану самому зробитися лікарем. Арган не розуміє к він без медичної освіти може стати лікарем, проте його брат вмовляє його зробити так як він каже. Поки Арган біжить готуватися, Беральд запрошує в будинок Аргана акторів і ті проводять йому посвяту в лікарі.

РОЗДІЛ II. Методика роботи над сценічним образом

2.1. Характеристика та аналіз образу Анжеліки: психологічний портрет та мотивації

Метод роботи над роллю полягав в роботі в реалістично-психологічному напрямку.

Анжеліка народилась 24 червня 1655(18 років) (Знак зодіаку – Рак(Вони бувають двох типів: м'які, жіночні, скромні і, що зустрічається не так часто, прилипливі. Найхарактерніша їх риса - різка зміна настроїв. Жінка-Рак злегка збожевільною, злегка сумна, уразлива і має багату уяву. Але до того ж вона дуже практична і знає ціну грошам. Жінка-Рак є тонкою емоційною натурою. Вона щира, чутлива і доброзичлива, але водночас вимоглива. Їй, як нікому, вдається в будь-якій ситуації залишатися на висоті, завдяки своїй розвиненій інтуїції та вмінню трохи передбачати майбутнє. Народжені під цим знаком, люди відзначаються глибокою емоційністю, сімейними цінностями та величезною співчутливістю. Раки часто сприймаються як загадкові, але їхній ніжний і чутливий характер робить їх одними з найбільш бажаних друзів і партнерів.Рік в якому народилась – Коза. Козу часто називають аристократкою, тому що вона артистична, має вишуканий смак, розумна, наділена бурхливою фантазією, емоційна, елегантна та витончена. Вона любить ловити на собі захоплені погляди та часто знаходить себе у творчій професії. Символізує щирість, великодушність, сором'язливість, миролюбність, доброту і м'якість, але, з іншого боку, нерішучість, безхарактерність і примхливість. Козу часто називають аристократкою, тому що вона артистична, має вишуканий смак, розумна, наділена бурхливою фантазією, емоційна, елегантна та витончена. Вона любить ловити на собі захоплені погляди та часто знаходить себе у творчій професії. Оскільки Коза мінлива у своїх поглядах, вона може то нити й скаржитися, а то - виснажувати непереможний оптимізм. Люди цього знака здаються дуже милими та лагідними, іноді навіть надто м'якими. Серед їх позитивних рис можна відзначити чуйність, щирість, щедрість.)

Сім'я Анжеліки складається з наступних людей: батько Анжеліки - Арган, який з хворобливою ретельністю опікується своїм здоров'ям. Мабуть тому він з маніакальною наполегливістю намагався видати свою доньку заміж за племінника добродія Пургона, який був молодим лікарем, з надією на те що майбутній зять безкоштовно буде його лікувати. мати Анжеліки - Елізабет, яка рано пішла із життя через хворобу, але по собі залишила відчутний відбиток в житті Анжеліки, в формуванні її світогляду. мачуха - Беліна, нова дружина батька, яка роками була трохи старша за Анжеліку, занадто особливо не опікувалася життям Анжеліки, бо в її намірах було зовсім інше, вона намагалася спекатися падчерицю до монастиря, щоб потім без перешкод заволодіти майном старого Аргана. Туанетта - служниця в домі. Дівчина, яка виконувала велику роль в житті Анжеліки, в основному як подруга, або як старша сестра, якій дівчина могла довіряти свої таємниці та ділитися тим що наболіло. Беральд - дядько Анжеліки. Щиросердний дядько, який дуже любив свою племінницю і ладен був заради неї багато чого зробити.

З самого дитинства дівчинка була дуже активною дитиною. Захоплювалась творчістю, особливо музикою. Любов до музики їй дісталась від мами. Це було рушійною силою, яка і спонукала дівчину в майбутньому займатися вокалом і всім що з цим було пов'язано. Змалку Елізабет наспівувала для Анжеліки усілякі пісні. Це були різні мелодії, які дівчина пам'ятає навіть у дорослому віці. Почала займатися вокалом дівчина ще з юних років, першим вчителем дівчини була її мати Елізабет, яка якраз була викладачем з музики. З самого малечку Анжеліка була дівчинкою допитливою, мрійливою, в якій буяла романтика і справляла враження життєрадісної дитини, що закохана в життя. Вона також була великим книголюбом, і ця любов до книг дісталась їй від батька. Арган часто читав для дівчинки і це були улюблені вечора для маленької Анжеліки. Загалом дівчина приділяла увагу до пригод та романів, вони займали велике місце в її вільному часі та серці. Ці книги мали вплив на її подальший світогляд. Час йшов і маленькій Анжеліці було час йти до школи. Арган не був задоволений цією ідеєю та вирішив, що для Анжеліки буде краще займатися в домашніх умовах. Ось чому вони наймали викладачів, які цілком задовольняли Аргана. Вони навчали Анжеліку всього що вона мала знати, від грамоти до музики, але одного все таки вони не могли їй дати, а саме друзів. Дівчина росла самотньо, з друзів в неї була тільки служанка Туанетта, але все це їй не могло замінити тих саме радісних моментів про яких вона мріяла з самого дитинства. З цього приводу вона відчувала сильний дискомфорт. Вона відчувала, що вона якась не така і їй завжди чогось не вистачало в житті. Коли дівчинці було 6 років її мати захворіла, і навіть не зважаючи на хворобу Елізабет, вона не полишала маленьку Анжеліку, бо знала що їй завжди потрібен хтось близький поруч.

Йшли роки, дівчинка ставала старшою і їй виповнилось дев'ять років. Уся сім'я часто відвідували усіляки вистави та виставки. Ці троє завжди проводили багато часу разом. Маленька Анжеліка була в захваті проводити весь вільний час від уроків з батьками, але все ж таки їй потрібна була компанія. Не довго думаючи її батьки вирішили, що вони мають подарувати їй того самого друга. На 9 день народження Анжеліки, Арган та Елізабет вирішили подарувати дівчинці собаку. Це була маленька біла собачка, яку дівчинка назвала Ельза. Вона вважала, що це ім'я ідеально підходить для її нової подруги. Нарешті в Анжеліки з'явився друг для якого вона хотіла приділяти всю свою увагу. Вона гуляла з Ельзою, годувала її та навіть сама намагалась її купати. Дівчинка нарешті почувала себе щасливою. Після того як в Анжеліки з'явилась собака вона стала більш відповідальною, бо тепер їй було про кого піклуватися. Але щастя це продовжувалось недовго. Як виявилось в Елізабет була алергія на собак і вона не могла знаходитись поруч з Ельзою. Для мати дівчинки була справжня трагедія коли собака знаходилась поруч. Їй і без того було погано за рахунок своєї хвороби і ще й до того ж Ельза, з якою на превеликий жаль не може вжитися жінка. Опікуючись за свою матір було прийнято рішення, що Ельза має покинути будинок, але при умові, зо Анжеліка сама знайде новий дім для свого друга. Після місяцю шукання будинку для Ельзи маленькій Анжеліці прийшла ідея, що можна віддати собаку своєму дядечку, адже він точно не відмовить племінниці і буде як слід доглядати її друга. Беральд погодився на всі умови Анджеліки і взяв до себе пожити Ельзу. Кожні вихідні дівчинка ходила в гості до дядька, щоб пограти з собакою. В той час як її батьки відпочивали разом з Беральдом на веранді і слідкували за Анжелікою та Ельзою. Роки йшли і дівчинці вже виповнилось 11 років. Вона була дуже сумлінна в навчанні та в музиці. Викладачі завжди хвалили дівчинку перед її батьками і це спонукало її вчитися сумлінніше. Улюбленим предметом для дівчинки стала література. Читати поезію та іншу творчість тодішніх письменників було їй в радість. Коли їй щось задавали на самостійне опрацювання з цим матеріалом вона одразу ж біжала до батька і вони разом читали нову книгу. Це була їх спільна пристрасть. Читання - це те що

пов'язувало цих двох з самого дитинства і те від чого вони не могли відмовитись. Пройшов деякий час з того моменту, як Ельза та Анжеліка в останній раз бачились. І дівчина, що сумувала за своєю подругою нарешті прийшла її провідати. Але замість того, щоб щасливою побігти і привітати свого друга дівчина почало гірко плакати. Справа в тому, що дядько Беральд сказав АНжеліці, що її Ельза раптово померла від якоїсь хвороби. Декілька днів до цього вона погано себе почувала, а потім її не стало. Дівчина була більш ніж засмучена, бо ж Ельза була її кращим другом і вона навіть не встигла з нею попрощатися. Батьки намагались якось підтримати свою дитину, але дівчинці не хотілось нічого. Навіть Туанетта не змогла розрадити маленьку Анжеліку.

Йшов час і Анжеліці ставало краще, вона все ще не могла забути Ельзу, але тепер розуміла, що більше нічого з цим не вдієш і треба рухатись далі. Принаймі так казав її викладач літератури. Так як її викладач був для неї прикладом, вона його слухалась і думала, що можливо він і дійсно правий і потрібно просто вчасно відпускати. І навіть з тим, що дівчинці все ще було погано тепер вона виглядала більш веселою ніж декілька місяців тому. В неї знову прокинулась тяга до навчання та до музики. Що правда її матері з кожним днем ставало дедалі гірше, томе Елізабет прийняла рішення, що Анжеліка не має кидати навчання музикою та попросила знайомого вчителя з вокалу стати вчителем для її доньки. Новий викладач та Анжеліка одразу знайшли спільну мову. Їм подобався однаковий жанр в музиці, що правда обидва з них були романтиками, тому це не було чимось дивним для Елізабет. Проходили дні, тепер Елізабет було складно вставати з ліжка. Вона завжди лежала, а Анжеліка ні на крок не відходила від неї. Вона допомагала служницям доглядати свою матір. Це продовжувалось не так довго. Через декілька місяців Елізабет померла. Дівчинка була вбита горем, але ще більше її серце розбивав їй її батько. І нехай він намагався виглядати сильним для своєї маленької доньки, Анжеліка все таки все бачила. В будинку Аргана стало дуже тихо. Анжеліка покинула заняття музикою, а батько став заціклюватись на постійному лікуванні. Тепер в будинку часто можна було

побачити купу лікарів та аптекарів. Дівчинці дуже не подобались ці люди, а ще більше маніакальна захопленість батьком медицини. Не зважаючи на свій невеликий вік, всього лише 12 років, вона розуміла, що постійне лікування батька, може привести його до смерті раніше ніж будь-яка хвороба, але сказати йому про це вона так і не наважилась, бо дуже сильно поважала його і не хотіла йому суперечити. Добродій Пургон став частим гостем в будинку Аргана. Дівчинка не могла дивитись на те як її батько сам себе знищує постійним лікуванням і єдиною її радістю була Туанетта, яка її в усьому підтримувала. Туанетта часто водила Анжеліку на вистави в театр та змотивувала її надалі займатись музикою, бо це саме те чого б хотіла її мати. Пройшов рік, дівчинці виповнилось 13 років і сталось те чого не очікував ніхто. Батько привів додому наречену на ім'я Беліна. Дівчина була не надто старша від Анжеліки і можна було б подумати, що вони можуть подружитися, але в Беліни на те були інші плани. В планах дівчини не була товаришувати з донькою свого нового чоловіка, навпаки вона завжди натякала Арганові, що було б непогано віддати Анжеліку до монастиря. Щоб не спілкуватись з мачухою дівчина втікала з дому до свого дядечка та проводила увесь вільний час в його будинку, читаючи разом із ним книжки. Поверталась дівчинка додому доволі пізно, за що її часто сварив батько. Навіть коли Анжеліка робила все так ніби вона весь час була вдома її завжди викривала Беліна, за що дівчинка завжди отримувала від батька. Простими словами гарних стосунків між Беліною та Анжелікою не було, навіть навпаки вони були дуже погані. Беліна, наодинці з Анжелікою, усім своїм видом показувала, що Анжеліка їй не приємна і що в будь-який момент дівчинка може потрапити в монастир. Анжеліка хоч і ставилась до Беліни з повагою, бо все таки вона була старша та дружиною її батька, але все таки не приховувала, що Беліна їй не приємна, хоча ніколи не водилась на провокації від старшої.

Наступні роки виявились складними для Анжеліки, єдиним її щастям були походи в театр та на виставки. Навіть батько перестав читати для неї. Увесь свій вільний час він ладен був проводити з своєю дружиною, але аж ніяк не з дочкою. Від цього Анжеліка почувала себе дуже погано. В неї не було нікого окрім батька, дядечка та Туанетти, а тепер батько віддаляється від неї і все через мачуху Беліну.

Коли дівчинці виповнилось 18 років, на свій день народження вона та Туанетта пішли на виставу до театру. Цей день здавався для Анжеліки настільки особливим, що вона вважала, що це найкраща вистава яку вона коли-небудь бачила. Після того як вистава закінчилась усі глядачі в залі плескали для акторів стоячи і Анжеліка випадково наступила на ногу чоловіка , що стояв поруч з нею. В ту саму мить дівчина почала вибачатись перед добродієм, але йому цього здавалось замало, він почав кричати на Анжеліку та обзивати її. Туанетта намагалась втрутитись та заступитись за Анжеліку, але чоловік почав кричати і на неї. На очах Анжеліки вже почали з'являтись сльози, вона була в розгубленості, ніхто і ніколи на неї не кричав, але в ту саму мить вона почала чоловічий голос, який велів нахабі відчепитись від дівчат. Коли дівчина повернула голову, вона побачила недалеко він них гарного хлопця, який вже прямував в їх бік. Чоловік не хотів мати справу з юнаком, але відступати вже було пізно і вони почали сваритись. Весь цей час Анжеліка дивилась на юнака захопленими очима, але не встигла вона отямитись, як охорона взяла чоловіка та того юнака та вивела їх з залу під руки. Анжеліка була дуже засмучена, бо не встигла подякувати своєму рятівнику, але варто було їй вийти на вулицю як той самий юнак стояв біля театру. Анжеліці дуже хотілось, щоб той юнак чекав на неї. Так і вийшло. Він дійсно чекав допоки Анжеліка вийде з театру. Він підійшов до дівчини, щоб спитати чи в порядку вона, Анжеліка відмовила, що з нею все добре. Але здавалось, що юнак не хоче так просто відпускати Анжеліку. Після того як він дізнався, що дівчина впорядку, він не забув запитати її ім'я та назвати своє. Його звали Клеантом. Юнак запропонував дівчатам провести їх додому, бо

було вже надто пізно, на що вони погодились. Під час цієї прогулянки додому Анжеліка відчувала, ніби вона закохується в цього хлопця. Клеант ж відчував те саме. По дорозі додому молоді люди багато розмовляли, а в кінці прогулянки вирішили зустрітися ще раз. На наступний день Клеант вже чекав на Анжеліку біля її будинку. Вони провели разом ще п'ять днів, постійно розмовляли, гуляли, сміялись разом. Дівчина відчувала, що закохалась. І звичайно про все це знала і Туанетта, бо всі ці 6 днів, Анжеліка більше ні про що не говорила. Вона майже тиждень розповідала служниці про лютого Кленга, про їх прогулки та про листи що він їй пише. Але сьогодні вони не бачились, а пообіді дівчина отримала листа від Клеанта. В листі юнак пропонує Анжеліці стати його дружиною і проситься просити її серця в її батька. Дівчина повна щастя біжить до Туанетти, щоб поділитися радісною новиною з подругою та питати в батька чи може вона вийти заміж за коханого, але чи погодиться батько на цей шлюб?

2.2. Образ Анжеліки та її взаємовідносини з іншими персонажами

Анжеліка це цілком сформована, весела, романтична, мрійлива дівчина. Це була дівчина якою володіла тяга до всього прекрасного та естетичного. Про таких людей кажуть, що вони закохані в життя. До речі про кохання в її житті, дівчина достатньо влюблива. І не зважаючи на те що вона була веселою та комунікабельною, їй завжди не вистачало колективу, їй хотілось більше спілкування з людьми і це позначається на ній дуже боляче.

Персонажі, які зустрічаються з Анжелікою по ходу п'єси та їх взаємовідносини:

Арган - батько Анжеліки. По ходу п'єси кожна взаємодія Аргана з Анжелікою каже про те, що дівчина дуже любить та поважає свого батька. Через свою повагу до батька вона також нічого не каже йому з приводу його лікування, хоча сприймає це не дуже добре. Анжеліка ладна зробити для свого батька все, але вона також хоче щоб він йшов до неї на зустріч і не змушував її робити речі проти її волі. Анжеліка, була дівчиною допитливою та розумною, тому відчувала, що в шлюбі Аргана та Беліни коїться щось не ладне, але попри повагу до батька нічого йому не казала.

Клеант - коханий Анжеліки з яким вона знайома 6 днів. Клеант для Анжеліки кохання всього її життя, вона хоче вийти за нього заміж, але її батько проти цього шлюбу. Позналились молоді люди в театрі коли Клеант врятував її від одного нахаби, завдяки чому вона не зважаючи на коротке знайомство закохалася в нього. Але не зважаючи на це її батько був проти цього шлюбу, бо її коханий не був заможним, а тим паче не був лікарем.

Туанетта - служниця в будинку Анжеліки. Для Анжеліки Туанетта як старша сестра, вона довіряє їй все і навіть більше. Саме Туанетта першою дізналась про кохання Клеанта та Анжеліки, та першою дізналась про те що хлопець зробив пропозицію дівчині. Протягом всієї п'єси Туанетта допомагає Анжеліці вмовити батька видати її за коханого. Туанетта не дивлячись на свій статус служанки, була найкращою подругою в її житті. Окрім всього вищезазначеного, але й для того щоб викрити хитру та підступну Беліну, вони стали союзниками.

Беліна - мачуха Анжеліки. Так як в дівчат різниця в віці невелика можна було б подумати, що вони швидко знайдуть спільну мову, але все сталося не так як всі гадали. В них були так би мовити натягнуті стосунки. Беліна хотіла віддати дівчину до монастиря. Дівчата встигли навіть посваритися в одній зі сцен. Правдиві слова сказані Анжелікою Беліні в очі, що виявилось причиною скандалу. Беліна так і не змогла замінити Анжеліці рідну матір, оскільки в неї були зовсім інші плани відносно цієї сім'ї, найбільше що вона прагнула це заволодіти багатством старого Аргана її мало хвилювала доля Анжеліки.

Тома Діафуарус - названий наречений Анжеліки. З самого початку їх взаємовідносини були натягнуті. Буде дуже слабо сказано, що Анжеліці він не подобається. Протягом всієї сцени їх взаємовідносин можна побачити, що Анжеліці незручно з Томою і вона б хотіла не бути присутньою в цій кімнаті.

Беральд - дядько Анжеліки. Вона по ходу усієї п'єси не дуже багато спілкувались, але навіть ці сцени допомагають зрозуміти, що в них добрі стосунки. Беральд навіть казав, що зробить все для своєї племінниці, або дівчина була щаслива. Анжеліка була дуже вдячна своєму дядечці за його співучасність в її долі.

2.3. Робота над характером та характерністю

Давайте для початку з'ясуємо, що таке характер. Поняття «характер» походить від грецького слова character, яке означає «печать». [3] Вважається, що характер формується на особливостях темпераменту та соціальних взаємовідносинах. Основну роль у формуванні та розвитку характеру дитини грає його спілкування з оточуючими його людьми.[7] Характер формується в процесі життя людини завдяки наступним причинам: генетика, виховання, вплив оточення та власний вибір.

Варто зазначити, що Анжеліка молода дівчина, 18 років. Вона весела, емоційна, мрійлива та непосидюча. Нею постійно керують емоції і протягом більшої частини п'єси вони позитивні, хоча й бувають моменти коли персонаж переживає сімні або трагічні для неї моменти. Те що дівчина дуже мрійлива говорить її розмова, хода та поведінка. Вона завжди начебто літає в хмарах. Але не дивлячись на це вона може бути доволі різкою та чесною, в деяких моментах навіть занадто. Це можна побачити в сцені коли вона суперечить з Беліною.

Якщо говорити про темпоритм персонажу, то дівчина швидка й активна, але в той самий час дуже легка й вразлива.

В залежності від обставин характер персонажу може різко змінюватися. Не дивлячись на веселу вдачу Анжеліки, вона може показати свої пазурі. Тобто характер Анжеліки більш контрастний. Вона дуже активна і можна навіть сказати, що дівчина за темпераментом холерик. Людину холеричного темпераменту можна охарактеризувати як швидкого, рвучкого, здатного віддаватися справі зі пристрастю.[8] Мова холерика відрізняється швидкістю, плутаністю, підкріплюється яскравою жестикуляцією та мімікою.

Також ми бачемо її риси характеру, людини яка не дуже задоволена своїм становищем. Яскравим прикладом можна вважати її зустріч з Томою Діафуарусом. А саме сковані рухи, а також натягнута розмова, каже що дівчина не хоче з ним спілкуватися. Це характерна риса для неї коли вона спілкується з небажаними для неї людьми. Вона доволі пасивна в розмові з Томою і видає сухі відповіді. Вона не уважна до молодого лікаря та можна було б сказати навіть байдужа. При усьому всьому сором'язливою її не назвеш, навіть навпаки дівчина дуже відкрита. Просто є люди в п'єсі з якими вона просто не хоче спілкуватися.

На початку роботи над Анжелікою мені була трохи не зрозуміла її легкість і влюбливість. І шукати у собі ці якості були цікавим завданням. Я намагалася прожити ці емоції під час роботи над персонажем. Чим далі ми поринали в п'єсу, тим глибше і яскравіше становили її емоції. Я неодноразово зверталася до її роману життя щоб відчувати які моменти з її дитинства могли відбиватися в її вже дорослому віці.

2.4. Надзавдання та наскрізна дія ролі

Для початку треба розкрити, що саме представляє собою надзавдання та наскрізна дія ролі.

Надзавдання - це основний життєвий інтерес героя, те що керує ним по всьому ходу п'єси. Надзавдання повинно бути свідомим, повинно йти від розуму. Загалом надзавдання нерозлучне з темою, те про що йдеться в запропонованих умовах, та ідеєю, наче деякий висновок. це інструмент, завдяки якому у сценарії з'являється зав'язка, кульмінація та розв'язка. Вона визначає той шлях, який проходить актор разом зі своїми глядачами. Всі інші інструменти мають бути підпорядковані надзавданню. Взагалі, спочатку під надзавданням розумілася головна мета, заради якої все починається - пишеться п'єса, створюється спектакль або акторський образ. Пізніше термін став популярним у театральному середовищі і почав трактуватися в алегоричній значенні - як найвища мета, яку необхідно досягти.

Наскрізна дія - це прагнення на певному відрізку життя п'єси. Відповідь на питання, що саме я роблю для досягнення мети. Наскрізна дія робиться як таємно так і відкрито. Наскрізна дія - це головна лінія розвитку п'єси, це усі вчинки дійових осіб вистави. Це шлях, яким режисер, актор йдуть до своєї мети у виставі, ролі. Це «червона нитка» усієї вистави, то за чим повинен стежити глядач, головний бік конфлікту. Отже, має бути друга сторона конфлікту, то з чим протягом усієї вистави боротиметься наскрізна дія, тобто контрдія.

Надзавданням мого персонажу можна вважати наступні причини: переконати батька віддати її заміж за коханого та викрити погані наміри Беліни.

Наскрізною дією ролі можна вважати наступні дії:

- розробила з Туанеттою план по викриттю Беліни;
- виникла сварка при свідках де Анжеліка натякає на злі наміри Беліни;
- розказала батьку про коханого;
- відмовила при всіх нареченому якого вибрав батько.

РОЗДІЛ ІІІ

Сценічне втілення образу

3.1. Використання виразних засобів для становлення сценічного образу (голосова та пластична характеристики, темпоритм ролі)

Виразні засоби такі як музика, світло, пластика та кольори мають великий вплив на глядача та його свідомість.

Як один з виразних засобів свого персонажу я обрала білий колір. Кожен колір, щось символізує. Якщо розбирати білий колір, то білий — це найсвітліший з кольорів, символ чистоти і невинності.[12] Якщо людина надає перевагу білому кольору, це означає, що вона готова звільнитися від стереотипів, старих захоплень і почати нове життя. Білий колір люблять сміливі, вольові, власні, імпульсивні люди. Білий – є синтезом усіх кольорів, тому вважається «ідеальним», «кольором мрії».[13] Білий колір також асоціюється з безпекою, духовністю та вірою. Білий колір в одязі є символом чистоти, простоти і елегантності. Він часто асоціюється з початком нового, завдяки чому білий одяг часто вибирають для урочистих подій. Також білий означає повну свободу і справжню чистоту. Цей колір символізує новий початок, чесність. Ці люди творять добро, дарують благо, з ними спокійно, легко.

Музика. Результати досліджень показують, що позитивний вплив музики на психіку людини проявляється у зниженні рівня стресу, поліпшенні настрою, підвищенні креативності та когнітивних функцій. У драматичному театрі вона сприяє створенню певної емоційної атмосфери вистави. Для Анжеліки була підібрана більш легка та яскрава мелодія.

Світло. Гарне світло дійсно є важливою частиною картинки. Найчастіше в театрах використовують саме гру світла задля надання потрібної атмосфери. Світло допомагає звернути увагу глядачів на потрібні об'єкти, риси обличчя або особливості ходи, при цьому приховує те, що зараз було б зайвим, недоречним. Можна легко забрати тіні або, навпаки, зробити об'єкт більш рельєфним. Одну й ту саму сцену можна зробити мирною, небезпечною чи напруженою просто за допомогою світла. Також і я для роботи над Анжелікою використала трохи світла. Під час зйомки я використала м'яке та біле освітлення.

Давайте тепер поговоримо про темпоритм ролі та пластику. Розберемо по картинах.

У першій картині Анжеліка постає активною та мрійливою дівчиною. Її голос одночасно плавний і швидкий. Вона начебто не може всидіти на одному місці. Вона говорить про власні почуття, емоції, ділиться особистими переживаннями, запитує поради, виявляє відкритість та довіру. З перших хвилин знаходження Анжеліки на сцені можна побачити її піднесеність. І в дівчини й дійсно є про що сказати.

Друга картина починається з того що батько починає розмову за весілля Анжеліки. Ця новина робить її активною та веселою. Її голос стає гучнішим, а рухи вільнішими. Вона із захопленням розповідає батькові про своє кохання. Активно жестикулює і ніби навіть трохи соромиться. Але все це змінюється коли батько каже, що вона не вийде заміж за коханого. Дівчина стає більш похмурою та роздратованою. Її голос стає тихшим.

В третій картині дівчина з'являється похмурою і ображеною. Її розчарованість можна почути в її голосі та побачити в її рухах. З'являється таке враження, що дівчині більше нічого не хочеться. Вона зла та водночас ображена на батька.

В четвертій картині з'являється коханий Анжеліки. Дівчина одночасно розгублена та щаслива. Вона збентежена і намагається зробити все можливе, щоб батько не дізнався ким насправді є Клеант. В цій картині вона більш обережна. Вона намагається втримувати свої слова та дії. Часто обриває сама себе.

В п'ятій картині з'являється Тома Діафуарус. Дівчина не в захваті від хлопця і це можна побачити в тому як вона до нього ставиться. В силу виховання вона старається бути обережною, але в неї все ж таки не виходить приховати свого розчарування. Дівчина скована в своїх відповідях, відповідає короткими фразами. Її рухи теж сковані, вона намагається начебто закритись від юного лікаря.

Шоста картина. Сварка між Беліною та Анжелікою. Анжеліка вже не приховує свою роздратованість, вона різка та відверта. Її рухи відкриті. Мова хоч і різка проте тиха та спокійна.

Сьома картина. Дівчина дізнається, що її батько помер. Дівчина починає плакати за батьком. Коли приходить Клеант вона була різка з ним. Але коли батько закінчує свою "виставу" вона знову змінюється на веселу та життєрадісну дівчину.

3.2. Костюм, грим та реквізит.

Виходячи з даних зібраних в процесі ескізування можна зазначити, що Анжеліка - молода дівчина 18 років, а з цього виходить що нам потрібна схема молодого обличчя. Грим молодій особі відрізняється гладкою, пружною, без обвислих складок шкірою.

Розглянемо прийоми побудови цієї схеми гриму.

Гримування починаємо з того що протираємо обличчя кремом або вазеліном, для створення поверхні, зручної для покриття обличчя гримом. Продовжуємо тим що накладаємо на обличчя загальний тон. Спочатку підбираємо загальний тон, з урахуванням особливостей персонажа. Анжеліка дівчина з багатої сім'ї і ніде не працює, отже ми беремо 1 і 2 тон і змішуємо та додаємо трошки охра. Далі наносимо рум'яна виходячи з індивідуальний особливостей, а точніше овалу обличчя. В даній ситуації наносимо рум'яна як для овального типу обличчя.

Далі працюємо над деталями.

Додаємо опуклості нашому лбу. Для цього треба висвітлити лоб відблисками, що будуть світліші ніж загальний тон, для цього слід використати 1 тон + білий. Висвітлити треба саме лобові горби та середину лба.

Далі переходимо до брів. Для цього дивимось на характер персонажа, Анжеліка весела, мрійлива дівчина, отже брови для неї робимо за схемою радість, мімічна композиція. Далі переходимо до очей. Ми трошки збільшуємо форму наших очей. Для цього слід після нанесення тону провести спочатку темну лінію по лінії верхньої повіки, а потім більш світлу лінію промалювавши біля нижніх вій, таким чином ми мов би збільшимо форму очного яблука.

Переходимо до корекції носа. Нам треба зробити кирпатий ніс. Для цього ми затушовуємо нижню область, та затемняємо перенісся, а на кончику носа ставимо біл(білий + охра)

Далі переходимо на губи. Анжеліка молода дівчина тому її губи робимо більш яскравими.

Далі щоки, Анжеліка худа дівчина тому робимо її щоки по схемі худого обличчя, а саме затемняємо підвиличну западину, для цього використовуємо коричневу фарбу. А виступаючу частину висвітлюємо 1 тон + білий.

Тепер розглянемо одяг персонажу. Протягом усієї п'єси була присутня зміна костюму, а саме.

В 1 та 2 картині була використана сукня з білого сатину на якому були надруковані великі червоні квіти. Сукня більш схожа до того часу, тобто верхня частина більш приталена, а з зони талії до самого низу розкльошена закриваючи взуття. Рукава довгі, облягаючі. Для взуття були обрані білі туфлі на невеликому підборі.

Для 3 картини була обрана шовкова сукня в мілкий горошок. Верх сукні знову приталений, має V-образний виріз в зоні декольте. Від талії сукня йде в підлогу, прикриває туфлі.

Зачіска протягом трьох картин не змінювалась. А саме, робились дві гульки, які прикрашались квітами.

ВИСНОВКИ

П'єса Мольєра «Удаваний хворий» актуальна в наші часи, тому що такі дії як пошук вигоди по життю шляхом обману не залежачи від того наскільки близька для тебе людина досягнути бажаного результату. Метою Беліни перш за все було ошукати свого чоловіка, щоб всі його гроші дісталися їй. Метою добродія Пургона було нажитися на Арганові, він випишував йому непотрібні для чоловіка промивальні та снодійні, за що старий Арган віддавав великі гроші. Арган хотів віддати свою дочку за лікаря, тільки задля того, щоб той безкоштовно його лікував.

Анжеліка ж впродовж всієї п'єси була доброю та щирою дівчиною. Звичайно вона могла розсердитися, але в цілому вона не робила нічого поганого, вона ніколи не суперечила батькові та терпимо ставилась до його пристрасі до медицини.

Підсумувавши свою роботу над створенням та втіленням сценічного образу була проведена проведена детальна робота над втіленням цього образу. А саме, глибинний аналіз подій та самого персонажу. Робота над характерністю та характером. Визначення надзавдання та її наскрізні дії. Мені було дуже цікаво досліджувати роль Анжеліки. Було також дуже цікаво шукати її характер, спосіб мислення, її приховані думки. На мою думку я зробила все можливе, щоб зрозуміти почуття Анжеліки.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Біографія Мольєра // УкрЛіб. URL: <https://www.ukrlib.com.ua/bio-zl/printit.php?tid=4317> (дата звернення: 16.03.2025).
2. Мольєр — Вікіпедія : вільна енциклопедія. URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Мольєр> (дата звернення: 16.02.2025).
3. Характер (психологія) — Вікіпедія : вільна енциклопедія. URL: [https://uk.wikipedia.org/wiki/Характер_\(психологія\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Характер_(психологія)) (дата звернення: 16.03.2025).
4. Біографія Мольєра // Dovidka.biz.ua. URL: <https://dovidka.biz.ua/biografiya-molyera/> (дата звернення: 16.03.2025).
5. «Удаваний хворий» Мольєра: короткий зміст // Dovidka.biz.ua. URL: <https://dovidka.biz.ua/udavaniy-hvoriy-molyer/> (дата звернення: 19.03.2025).
6. Мольєр. «Удаваний хворий» // УкрЛіб. URL: <https://www.ukrlib.com.ua/world/printit.php?tid=157> (дата звернення: 05.04.2025).
7. Характер — Вікіпедія : вільна енциклопедія. URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Характер> (дата звернення: 11.04.2025).
8. Темперамент — Вікіпедія : вільна енциклопедія. URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Темперамент> (дата звернення: 17.05.2025).
9. Krailsheimer A. *Molière's Doctor as Satirist* // JSTOR. URL: <https://www.jstor.org/stable/43801260> (дата звернення: 11.05.2025).
10. 400e anniversaire : Molière, notre contemporain // Ministère de la Culture. URL: <https://www.culture.gouv.fr/fr/actualites/400e-anniversaire-Moliere-notre-contemporain> (дата звернення: 18.05.2025).
11. Molière // Encyclopædia Universalis. URL: <https://www.universalis.fr/encyclopedie/moliere/> (дата звернення: 19.05.2025).

12. Білий колір — Вікіпедія : вільна енциклопедія. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/Білий_колір (дата звернення: 19.05.2025).

13. Що означає білий колір? // Dovidka.biz.ua. URL: <https://dovidka.biz.ua/shho-oznachaye-biliy-kolir/> (дата звернення: 15.04.2025).

14. Аналіз твору «Удаваний хворий» Мольєра // Всеосвіта. URL: <https://vseosvita.ua/library/embed/001wfp-e5c8.docx.html> (дата звернення: 15.04.2025).

15. Сценарій до твору «Удаваний хворий» // Всеосвіта. URL: <https://vseosvita.ua/library/embed/0100dvnw-f3eb.docx.html> (дата звернення: 15.04.2025).